

щя и донесе на всѣко уплашено сърдце вѣсть за радостна надѣжда. Богато се връщахъ въ болницата, азъ видѣхъ че народътъ, като я чулъ, излѣзълъ отъ къщата на улицата, посрѣща войскитѣ съ весели кръсѣщи и съ смѣхъ; други тичаха и скачаха отъ радостъ. Въсторгътъ бѣше толкози голѣмъ като че е вѣче получено извѣстие за нѣкоя побѣда надъ Сюлеймановата армия. На женитѣ въ очитѣ се виждаха сълзи, и тѣ носеха въ рѣцѣтъ си или кърчаги (стомни) съ вода, съ млѣко и вино, или — мекъ хлѣбъ, цвѣтъе и иконичка за да ги дадѣтъ на братушкитѣ, които отиваха заради тѣхъ. Ето ги вече близко; пѣсната имъ се чуе така ясно, щото даже думитѣ могатъ да се разберѣтъ. . . . Като я слушахъ, ахъ трѣгнахъ назадъ въ болницата. Каква пѣсня! И какъ се тя пѣе! Съгласна, весела, сиповаждана сегисъ-тогисъ отъ оглушително свиренѣ и отъ нѣкакъвъ дивъ, страшенъ викъ, тъй щото въ друго време този викъ ужасно би ни уплашилъ, а сега той бѣше тъкмо на мѣстото си, и само при-бавляваше на пѣсната повече распаденостъ и веселие. Колко имаше въ нея животъ, храбростъ, най-безпрѣдѣлна радостъ и щастие до самозабравеностъ, — щастие, което, струва ми се, распространяваше се по тая страна отъ душевната дълбочина на пѣвцитѣ. Да, тѣ пѣяха така не по принуждение: по заповѣдь отъ началството не може така да се пѣе. . . . Чудна, неизяснима сила имаше тая пѣсня; чудно впечатление произвеждаше тя върху слушателитѣ: ту ти ставаше твърдъ весело и ти се иска да се впуснешъ да играешъ, ту тя побиватъ студени трѣпки, и Богъ знае защо, дохожда ти да пла-